

Паралельні попередження — номер три

Надання авторитету пророчим посланням: послідовний процес перевірки ангелів з Книги Об'явлення

Jeff Pippenger
2023-08-08

Ми завершили останню статтю, зазначивши, що всі три ангели з чотирнадцятого розділу Об'явлення мають у руках послання. Другий і третій ангел окреслені як такі, що мають із собою «пергамент», коли вони сходять зі своїм посланням. Кожен ангел представляє послання, і прихід кожного послання спричиняє ефект. Перший ангел прийшов у 1798 році. Те послання було розпечатано, і відбулося примноження знань щодо наближеного суду. Це примноження знань породило два класи поклонників. Коли прийшов другий ангел, було розпечатано послання про падіння протестантів, відбулося примноження знань і були утворені два класи. Коли звістка Опівнічного Крику прийшла 22 жовтня 1844 року, її було розпечатано на табірному з'їзді в Ексетері, відбулося примноження знань, і були утворені два класи дів. Коли третій ангел прийшов 22 жовтня 1844 року, було розпечатано послання третього ангела і все, що воно представляє, відбулося примноження знань, і були утворені два класи.

Ще одна характеристика, що стосується ангелів, пов'язана з посиленням ангельських вісток. Вістка другого ангела була посилена вісткою Опівнічного крику, як показано в попередній статті, але Опівнічний крик представлений не одним-єдиним ангелом, а багатьма ангелами. Історія, яка відповідала другому ангелові й Опівнічному крику, показує, що вістка другого ангела була посилена, коли до неї приєднався Опівнічний крик. У тій самій книзі нам сказано:

Я бачив ангелів, які поспішали туди й сюди на небі. Вони сходили на землю і знову піднімалися на небо, готуючись до звершення якоїсь важливої події. Потім я побачив іншого могутнього ангела, якому було доручено зійти на землю, поєднати свій голос із третім ангелом і надати його звістці сили й міці. Цьому ангелові було дано велику силу й славу, і коли він спускався, земля осяялася від його слави. Світло, що йшло перед цим ангелом і за ним, проникало всюди, коли він гучно, сильним голосом, виголошував: «Впав, впав Вавилон великий, і став житлом демонів, і сховищем усякого нечистого духа, і кліткою кожного нечистого й огидного птаха». Звістка про падіння Вавилону, дана другим ангелом, знову проголошується, з доповненням про зісуття, яке від 1844 року проникає в церкви. Служіння цього ангела приходить у належний час і долучається до останнього великого діла звістки третього ангела, коли вона переростає в гучний клич. І народ Божий повсюди підготовлений, щоб вистояти в годину спокуси, з якою їм незабаром доведеться зустрітися. Я бачив велике світло, що спочивало на них, і вони об'єдналися в цій звістці та безстрашно, з великою силою, проголошували звістку третього ангела.

Було послано ангелів, щоб допомогти могутньому ангелові з неба, і я чув голоси, що, здавалося, лунали звідусіль: Вийдіть із неї, народе Мій, щоб ви не стали причасниками її гріхів і щоб ви не прийняли її кар; бо гріхи її дійшли до неба, і Бог згадав її беззаконня. Ця вістка, здавалося, була доповненням до третьої вістки і приєдналася до неї, як опівнічний крик приєднався до вістки другого ангела в 1844 році. Слава Божа спочила на терплячих святих, які чекали, і вони безстрашно виголосили останнє урочисте попередження, проголошуючи падіння Вавилону і закликаючи Божий народ вийти з неї, щоб вони могли уникнути її страшної загибелі. Духовні дари, том 1, 193, 194.

Опівнічний крик приєднався до другого ангела, а ангел з вісімнадцятого розділу Об'явлення приєднується до третього ангела, і коли він приєднується до третього ангела, він повторює приєднання Опівнічного крику й другого ангела на початку адвентизму. Виходячи зі свідчення двох свідків — другого й третього ангелів — кожна ангельська вістка має другорядну вістку, що підсилює її. Ці два свідки навчають, що коли в історії з'явилася вістка першого ангела, згодом мав настати момент, коли цю вістку було підсилено другорядною вісткою. Це, звісно, також стосувалося першого ангела. У першому абзаці довгого уривку, який ми щойно навели, сестра Вайт приписує першому ангелові ті самі характеристики, які Іван приписує ангелові з вісімнадцятого розділу Об'явлення, коли вона говорить: «Мені було сказано, що його місія — осяяти землю своєю славою та попередити людей про грядущий гнів Божий». У цьому уривку очевидно, що вона має на увазі першого ангела.

Звістка першого ангела надійшла 1798 року, а згодом була наділена силою 11 серпня 1840 року, коли припинилося османське верховенство. Тоді могутній ангел із десятого розділу Об'явлення зійшов з неба і поставив одну ногу на суші, а одну — на морі. Він символізує наділення силою першого ангела, і саме це визначає працю першого ангела як ту саму працю, що й ангела вісімнадцятого розділу Об'явлення. Обидва мали осяяти землю своєю славою, але ангел вісімнадцятого розділу Об'явлення приєднується до третього ангела, так само, як Опівнічний крик приєднався до другого ангела, і так само, як ангел, що зійшов у десятому розділі Об'явлення, приєднався до першого ангела.

Отже, коли з'явився перший ангел, було розкрито послання, що породило два класи поклонників. Коли звістка першого ангела була посилена ангелом десятого розділу Одрокнення, у нього в руці була книжечка, яку він наказав Іванові з'їсти, вказуючи на те, що він приніс це послання, розкрив його, і воно породило два класи поклонників. Коли з'явилися другий ангел, Опівнічний крик і третій ангел, було розкрито послання, що випробувало й породило два класи поклонників.

Уривок, який ми розглядаємо, підкреслює, порівнюючи історію Христа з історією міллеритів, що послідовний випробувальний процес, який мав місце в історії міллеритів, також відбувався за днів Христа, які стали кінцем стародавнього Ізраїлю. Якщо послідовний випробувальний процес відбувся на початку духовного Ізраїлю і в кінці стародавнього Ізраїлю, то такий процес буде і наприкінці духовного Ізраїлю, як це було на початку стародавнього Ізраїлю.

В історії міллеритів це означало б п'ять розпечатань, що випробували й утворили два класи поклонників з 1798 року до 22 жовтня 1844 року. Уривок чітко навчає, що якщо ти провалюєш випробування, то не складеш і наступного, бо навіть не спробуєш. Так само очевидно, що за часів Христа процес випробування завершується тим, що колишній обраний народ завіту перебуває в цілковитій темряві щодо плану спасіння. Даниїл та Іван представляють тих, хто слухає голос позаду них, тих, хто пройшов через поступовий процес випробувань, що вимагав особистого дослідження кожної нової істини, яка була розпечатана.

Книги Даниїла та Об'явлення є однією книгою, а Даниїл і Іван — двома свідками цієї книги. Один свідок — початок книги, а інший — її кінець. Обидва свідки символічно зазнали смерті та воскресіння; одного переслідувало Мідійсько-перське царство (як прообраз Сполучених Штатів), а іншого — Рим (як прообраз папства). Івана переслідують, бо він дотримується суботи, що узгоджується з тим, що Даниїла переслідували за відмову змінити свої практики поклоніння. Разом вони представляють тих, хто наприкінці світу зазнає переслідувань за відмову прийняти недільне поклоніння замість суботи сьомого дня.

Люди, яких представляють Даниїл та Іван, були або будуть тими, хто запечатаний, бо коли Даниїла кинули до лев'ячої ями за непослух царському «указу», цар запечатав камінь, щоб рішення не могли змінити. Даниїл був запечатаний навіки, бо царський указ, а також чинність його печатки не могли бути змінені згідно із законами мідян і персів. Царську печать наклали на камінь, і двері було зачинено. Двері зачиняються з уведенням недільного закону, і ніхто не може відчинити ті двері, так само як двері були зачинені 22 жовтня 1844 року. Це була проста ілюстрація того, наскільки важливо враховувати не лише пророчі події, викладені в пророцтві, а й обставини, що оточують пророка, коли його зображено в оповіді.

Втім це також приклад сили розглядати початок (книгу Даниїла) разом із кінцем (книгою Об'явлення) як два свідки того самого пророцтва, адже для встановлення біблійного факту потрібні два свідки. Передбачені події та ілюстрація діяльності пророків у зв'язку з пророцтвом — натхненні.

Усе Писання натхнене Богом і корисне для навчання, для докору, для виправлення, для наставляння у праведності, щоб Божа людина була досконала, цілком підготовлена до всякого доброго діла. 2 Тимофія 3:16, 17.

Якщо передбачені в Біблії події зображують кінець світу, то й образ пророка та його оточення, коли він отримує це пророцтво і свідчить про нього, є образом кінця світу. Отже, коли оточення й діяльність пророка пророчо зображені, пророк є образом Божого народу наприкінці світу. З таким розумінням, коли ми поєднуємо лінію пророцтва Малахії про Іллю з лініями Об'явлення чотирнадцятої та вісімнадцятої глав, усі вони свідчать про історію остаточної перестережної вістки, але їхнє свідчення є подвійним.

Послання складається з передбачених подій, які є зовнішніми щодо Божого народу, а другорядне свідчення — з досвіду пророка під час отримання й проголошення послання.

Пророча концепція двох пророчих ліній, що представляють зовнішній і внутрішній виміри тієї самої історії, була визнана і задокументована піонерами адвентизму. Класичним прикладом такого застосування піонерами, на мою думку, є те, як вони визначили, що сім церков Книги Об'явлення і сім печаток Книги Об'явлення є паралельними історіями, які окреслюють внутрішню та зовнішню історію церкви. Печатки представляють зовнішню історію, а церкви — внутрішню.

Послання Іллі в книзі Малахії, а також чотирнадцятий і вісімнадцятий розділи Об'явлення вказують на те саме останнє попереджувальне послання, яке в першому розділі Об'явлення назване «Об'явленням Ісуса Христа». У першому розділі Бог Отець дав це послання Христові, який передав його Гавриїлові, а той — Іванові, який потім надіслав його церквам. Послання Іллі, а також послання, подані в першому, чотирнадцятому та вісімнадцятому розділах Об'явлення, — це одне й те саме послання.

І духи пророків коряться пророкам. Бо Бог не є Богом безладу, а миру, як у всіх церквах святих. 1 Коринтян 14:32, 33.

Це завжди одне й те саме послання, бо «пророки підкоряються пророкам». Слово, перекладене у віршах як «subject», означає: «підпорядковувати; у зворотній формі — коритися: - бути в послуші (покірним), ставити під, підкоряти, (бути, робити) підвладним (кому), бути (поставленим) у підлеглість (кому, під щось), підкорятися». Усі пророки погоджуються між собою і перебувають у підпорядкуванні один одному, інакше послання, яке вони давали, породжувало б плутанину.

Усі пророчі образи останнього попереджувального послання передають те саме послання. Так задумано Господом: щоб ті, кого в притчі про десять дів названо «мудрими» — ті самі «мудрі», що «розуміють» «збільшення знання», коли з книги Даниїла знімається печать, — щоб ці «мудрі» розпізнали особливе послання, коли воно розкривається. Таке розпізнання відбувається через застосування методології біблійного дослідження, яка чітко окреслена в самій Біблії. Ця методологія застосовується відповідно до двадцять восьмого розділу книги Ісаї через процес зведення різних пророчих ліній, що стосуються біблійної теми, паралельно одна до одної, щоб визначити правильні пророчі події.

Прощу вашого терпіння, адже ми завершуємо цю статтю тут і продовжимо ці думки в наступній статті.